

Проблема раю

КУПИТИ

Анна Грін думала, що виходить заміж за Ліама Вестона виключно заради пільгового житла під час навчання. І була впевнена, що підписала папери на розлучення, коли вони підкидали капелюхи випускників.

Минуло три роки. Анна — художниця, яка ледве зводить кінці з кінцями. А Вест — викладач у Стенфордї, один із чотирьох спадкоємців імперії Weston Foods. Він не хоче працювати на бездушну корпорацію, яку створила його родина, але прагне отримати спадок. Є лише одна проблема. Через умову в заповіті дідуся, Ліам не отримає жодного цента, поки не перебуватиме в щасливому шлюбі протягом п'яти років. І коли він уже майже на фініші, родина вимагає нарешті познайомити їх із дружиною. У Ліама не лишається вибору: доводиться звернутися до тієї, кого він найбільше боїться представити своїм батькам, — простакуватій Анни.

Але страхи Ліама швидко змінюються. Тепер він хвилюється не про те, чи зможе Анна зобразити зразкову дружину, а про те, чи витримає її щире серце зіткнення з токсичним світом багатіїв. Чи варте сто мільйонів доларів втрати справжнього кохання, яке виростало з брехні?

ПРОЛОГ

Анна

День, коли мій чоловік виїжджає з нашої квартири, збігся з виходом гри Resident Evil Village для Play-Station. І можливо, вас здивує, яка цих подій вплинула на мене більше.

Та оскільки я не зовсім бездушна і ми таки чудово прожили два роки в цій квартирі, роблю те, що зробила б будь-яка жінка, якій після розлучення дісталися диван і телевізор: зі схвальною усмішкою спостерігаю, як Вест і двоє його накачаних приятелів, які щойно захистили докторські ступені, тягнуть коробки, стільці й валізи — десь дев'яносто відсотків усіх меблів і декору — до вантажівки, припаркованої на узбіччі. Тепер у мене майже не залишилося матеріальних статків, і це трохи сумно, адже я звикла користуватися Вестовими речами протягом останніх двох років. Утім, цей день усе одно мав настати.

Принаймні я можу втішатися думкою, що через два тижні збирати власні пожитки буде значно легше.

Вантажівка зупинилася на узбіччі дороги. Вест граційно вистрибнув із кузова й оглянув речі, які, безсумнівно, були дуже акуратно спаковані. Ви б бачили нашу комору: справжній шедевр організованості. Моєму педантичному колишньому двадцять вісім років, він неговіркий і належить до тих неймовірно вмілих чоловіків, які з легкістю справляються з будь-якими складними завданнями, як-от сплата податків чи латання дір у гіпсокартоні. Зізнаюся, окрім сексуальної аури вправності, Вест ще й красень.

Він високий і м'язистий, хоча я не маю уявлення, який у нього точний зріст. Хіба не дивно, що я ніколи про це не питала? Я помітила, що більшість високих жінок аж надто переймаються зростом інших людей, але мене це ніколи не турбувало. Я знала багатьох чоловіків: вищих, нижчих, тих, хто зі мною одного зросту.

Знаю лише, що підборіддя Веста було на рівні моїх очей. На нашому весіллі йому довелося нахилитися, щоб поцілувати мене.

Я давно не думала про той день, але, мабуть, недаремно ці спогади зринули саме тепер. Здається, ніби з моменту того поцілунку минула ціла вічність. За два роки спільного життя я, мабуть, краще пізнала диван, який він мені залишає, ніж його самого.

Ось він стоїть на тротуарі, раптом повертається і дивиться на мене. Наші погляди зустрічаються — і в животі з'являється дивне хвилювання, а голова трохи паморочиться. Це не через низький рівень цукру в крові, бо я з'їла пів пачки чипсів з халапеньйо, поки спостерігала, як він пакувався. І не через спеку, бо травень у Лос-Анджелесі — це справжнє втілення помірною клімату. Дивно, але, думаю, справа в ньому.

Очі Веста — кольору сонячного світла, яке відбивається у келиху віскі. Його волосся такого самого кольору, але з більшою кількістю сонячних відблисків, і настільки густе, що, підозрюю, саме через нього я втратила інтерес до інших чоловіків. Одного разу я спробувала намалювати Вестову шевелюру, змішавши прозорий червоний оксид із жовтувато-коричневою фарбою Old Holland, але відтінок вийшов не зовсім той. Щойно я усвідомила, наскільки мене дратує, що я не можу точно відтворити колір його волосся на полотні, то одразу замислилася, чому взагалі так цим переймаюся.

Усе ще підтримуючи інтенсивний зоровий контакт, Вест робить кілька кроків і зупиняється на відстані витягнутої руки. Серце раптом починає шалено кала-тати, і в голову приходить дивна думка: невже він хоче поцілувати мене на прощання?

— Думаю, я закінчив, — каже Вест, і, звісно ж, не збирається мене цілувати. — Але якщо я щось забув, Джейк приїде й забере.

Джейк — молодший брат Веста (і лише трохи менш привабливий). Це той тип університетського друга, який знає все про моє життя в Каліфорнійському університеті Лос-Анджелеса, але ніколи не зустрічав мого батька, який живе лише за годину звідси. Саме він познайомив мене з Вестом, а тепер Джейк залишиться моїм

єдиним зв'язком із ним. Ця думка трохи мене засмучує, але потім я згадую, що в квартирі на мене чекає диван і гра з Т-вірусними зомбі.

— Гарзд, — кажу я.

— У тебе є копії документів? — запитує він. — Мій адвокат усе переглянув, і, здається, все має бути гарзд. Там є його номер на випадок, якщо виникнуть якісь проблеми.

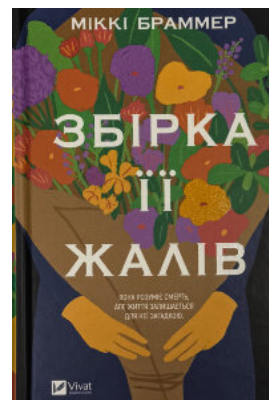
Рекомендована література

Блок D

Гарроу Дев'ята
(Запечатана гробниця #2)

Збірка її жалів

Лазарус. Змій

Лише на літо

У цей час наступного
літа

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ